

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 837/2014
27.08.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Радмиле Драгичевић-Дичић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.М., због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адвоката М.К., поднетом против правноснажне пресуде Вишег суда у Шапцу Кж 282/14 од 10.06.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а, дана 27.08.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., поднет против правноснажне пресуде Вишег суда у Шапцу Кж 282/14 од 10.06.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу К.бр.1143/13 од 03.03.2014. године, окривљени М.М. , оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једног месеца. Истом пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета извршења кривичног дела и то једне ручно направљене цигарете и два пакетића са опојном дрогом м., укупне нето масе 2,17 грама, који предмети се по правноснажности пресуде имају уништити. Окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 1.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

Виши суд у Шапцу је пресудом Кж 282/14 од 10.06.2014. године, делимично усвојио жалбу браниоца окривљеног и преиначио првостепену пресуду и то само у делу одлуке о кривичној санкцији тако што је окривљеног за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ-а за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца, рачунајући од дана правноснажности пресуде, и истовремено одредио да ће се ова казна у случају да је окривљени не плати у наведеном року, заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан

казне затвора, док је у преосталом делу жалбу браниоца окривљеног одбио као неосновану а првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против другостепене пресуде бранилац окривљеног адвокат М.К., благовремено је поднео захтев за заштиту законитости због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3. ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијану пресуду и предмет врати на поновно суђење или је преиначи тако што ће окривљеном изрећи новчану казну у износу од 30.000,00 динара или условну осуду, или га ослободити од казне.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, исте није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује да је другостепени суд преиначујући првостепену пресуду у погледу одлуке о казни повредио одредбу члана 453. ЗКП-а и на тај начин учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10. ЗКП те да је истовремено повредио кривични закон из члана 439. тачка 3. ЗКП-а на штету окривљеног. Наиме, у образложењу захтева бранилац истиче да је другостепени суд повредио забрану преиначења на горе на штету окривљеног, јер је одлучујући о жалби браниоца окривљеног преиначио у делу одлуке о казни првостепену пресуду, којом је окривљени за извршено кривично дело био осуђен на казну затвора у трајању од једног месеца, тако што је окривљеног за кривично дело за које је оглашен кривим првостепеном пресудом осудио на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, под претњом замене казном затвора у случају да је окривљени не плати у одређеном року, из чега, према ставу браниоца, произлази да би у случају немогућности окривљеног да плати изречену новчану казну, она била замењена казном затвора у трајању од 100 дана, што је за окривљеног неповољније у односу на казну затвора у трајању од једног месеца која му је била изречена првостепеном пресудом. Бранилац је уз то навео да је другостепени суд доносећи овакву одлуку пошао од погрешне претпоставке да је новчана казна блажа казна од казне затвора, за који став нема упоришта у законским одредбама и истовремено указао да је у конкретном случају било основа да се окривљени применом члана 246а став 2. КЗ ослободи од казне, јер је открио од кога је набавио опојну дрогу.

Врховни касациони суд налази да се бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости неосновано позива на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 10. ЗКП и члана 439. тачка 3. ЗКП.

Наиме, систем казни у нашем кривичном законодавству прописан чланом 43. Кривичног законика, предвиђа да се кривично одговорним учиниоцима за извршена кривична дела могу изрећи ове казне: 1) казна затвора, 2) новчана казна, 3) рад у јавном интересу и 4) одузимање возачке дозволе. Дакле, према наведеној законској систематизацији казни и с обзиром на слободу или право које се казном одузима или ограничава и то слобода – казном затвора, а имовина – новчаном казном, произлази да је казна затвора у односу на новчану казну тежа казна. Стога се, наводи захтева браниоца окривљеног да је другостепени суд изрицањем новчане казне окривљеном уместо казне затвора која му је била изречена првостепеном пресудом, повредио одредбу члана 453. ЗКП и да је тиме учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10. ЗКП, оцењују неоснованим.

То што би се предметна новчана казна у случају да је окривљени не плати у одређеном року могла заменити казном затвора у дужем временском трајању од казне затвора, на коју је окривљени био осуђен првостепеном пресудом, по налажењу овог суда, не указује да је она тежа казна у односу на наведену казну затвора, јер је то начин извршења новчане казне до кога у смислу члана 51. став 2. КЗ, може доћи само ако окривљени не плати новчану казну у одређеном року, што представља будућу неизвесну околност која не може бити од значаја за међусобно упоређивање наведених казни по тежини.

Осим тога, Врховни касациони суд налази да другостепени суд одлуком о казни није повредио Кривични закон из члана 439. тачка 3. ЗКП, јер одредба члана 246а став 1. КЗ, прописује да се учиниоцу овог кривичног дела може изрећи новчана казна, при чему другостепени суд приликом њеног одмеравања није прекорачио своја овлашћења која има по закону.

На основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.